

der er en Frygt til Stede for, at en Reform vil være til Skade for enkelte Klasser i vort Samfund, skal man, mener det ærede Medlem, modsætte sig en saadan Reform. Varjdet dog ikke naturligt, at det ærede Medlem satte sig til at undersøge, om den Frygt, der er for den af Folketinget vedtagne Toldlov, er begrundet, og er den ikke begrundet, skulde han se at borttage den uberettigede Frygt, som Købstadbeholdningen for en Del nærer mod Toldloven og hjælpe os til at faa den gennemført. — Idet jeg slutter disse Betragtninger og raader til virkelige Bespareser, vil jeg sige, at jeg er bange for, at man ikke kommer til en fornuftig Statsøkonomi, en fornuftig Besparelse med Hensyn til, hvad man kræver af Statskassen, ogsaa for de civile Budgetters Vedkommende, før man i højere Grad faar direkte Beskatning til Statskassen. Den Dag, man faar en virkelig Skat paa Indtægt og Formue, ville Skatteyderne og vi med dem føle, at hver Gang vi gaa til ny Foranstaltninger, koster det Penge, og Skatterne stige. Først da lære vi at holde bedre Hus med Statskassens Midler, end vi hidtil have gjort. Et æret Medlem, det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) var sikker paa, at Finansudvalget nok skulde spare og holde igen. Jeg, som kender Finansudvalget, og som er dets gamle Ven, ved, at det ikke er af Vejen, at man raader det til Sparsommelighed, og det er det, jeg her har villet tillade mig at gøre.

K. M. Klausen: Det vil maaske erindres, at jeg, da jeg første Gang havde Ordet under Finanslovsbehandlingen, henledede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa Statsarbejderne uden for Kjøbenhavn. Det var med en vis Berettigelse, jeg gjorde det, idet den højtærede Finansminister nemlig i Fjor havde udtalt sig paa en saadan Maade, at der var godt Haab om, at vi i Aar vilde komme til en Forbedring af Statsarbejdernes Kaar uden for Kjøbenhavn. Jeg maa imidlertid sige, at jeg er bleven i høj Grad skuffet ved de Udtalelser, jeg har hørt i Dag. Efter disse Udtalelser synes der jo ikke at være meget Haab om, at Staten vil forhøje Lønnen for Statsarbejderne uden for Kjøbenhavn. Blandt Grundene, hvorfor Staten ikke skulde gøre det, anførte den ærede Minister, at det kunde let bevirke, at de private Arbejdsgivere derved kom til at betale en højere Løn end den, de nu betale, og den højtærede Minister oplyste saa for os, at Daglønnen her paa Sjælland var

gennemsnitlig 1 Kr. 53 Øre. Jeg synes, at det er et overordentlig inhumant Standpunkt, den ærede Minister der stiller sig paa. Enhver, der har en lille Smule Begreb om, hvad det vil sige for en Familie at leve, maa dog sikkert indrømme, at 1 Kr. 53 Øre om Dagen er overordentlig tarveligt. Naar den højtærede Minister anfører det som en af de Grunde, hvorfor Staten ikke maa forbedre sine Arbejders Løn, maa man indrømme, at han er en udmærket Forsvarer for Kapitalisterne her i Landet, og Kapitalismen kan ikke ønske sig nogen bedre Finansminister end den, vi have i Øjeblikket. Jeg synes altsaa, at det for det første er inhumant af den højtærede Finansminister at stille sig saaledes, og det er ogsaa, synes jeg, ikke langt fra at være et Brud paa givne Løfter eller i alt Fald paa vakte Forhaabninger. Endelig synes jeg, at naar vi se denne Sag fra Statens egne Interessers Synspunkt, er det ikke rigtigt, at Regeringen stiller sig saaledes. Jeg skal f. Eks. tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Statsrevisionens Betænkning for 1895—96. Det oplyses deri, at man oppe i Kronborg Distrikt har manglet Arbejdskraft og derfor ikke har været i Stand til at udføre det Skovarbejde, man havde paatænkt, eller til at skaffe de Indtægter af Statsskovene, som vare opstillede paa Budgettet. I Statsrevisionens Betænkning for det følgende Aar, som er den sidste, der foreligger, hedder det ligeledes, at man i Kronborg Distrikt ikke har været i Stand til at udføre mere end $\frac{1}{3}$ af det Arbejde, som man havde paatænkt med Hensyn til Opskovning af Eg, og senere hen, da man kunde faa Arbejdskraft, kunde det ikke længere betale sig at udføre Arbejdet. Den samme Klage bliver gjort gældende fra Odsherred Skovdistrikt, hvor man ogsaa har manglet Arbejdskraft og ikke har været i Stand til at drive Statsskovene paa rette Maade. Det er som sagt Bemærkninger, der staa i Statsrevisionens Betænkning for de to sidste Aar. Jeg synes, det er uforsvarligt af Regeringen at betale Statsarbejderne en saa daarlig Løn, at den ikke er i Stand til at faa den Arbejdskraft, som der er Brug for i Statens Skove, saa at disse maa forsømmes. I Fjor udtalte den højtærede Finansminister, at Staten skulde ikke være Arbejdskøber, den skulde være Arbejdsgiver, og, føjede han til, den skulde være en human Arbejdsgiver. Men naar Staten stiller sig saaledes, som det kan godtgøres her af Statsregnskabet, synes jeg, at